Národní smlouva

NÁRODNÍ SMLOUVA ANEB VYZNÁNÍ VÍRY:

Podepsané nejprve Jeho Veličenstvem králem a jeho domácností roku 1580; poté osobami všech stavů roku 1581, z nařízení lordů Tajné rady a podle aktů Valného shromáždění; znovu podepsané lidmi všeho druhu roku 1590, novým nařízením rady, na žádost Valného shromáždění: se všeobecným závazkem k zachování pravého křesťanského náboženství a osoby krále; a spolu s předsevzetím a slibem, z příčin dále vyjádřených, zachovávat pravé náboženství a Jeho Veličenstvo krále podle výše řečeného Vyznání a aktů parlamentu, podepsané barony, šlechtici, zemany, měšťany, služebníky a obecným lidem roku 1638: schválené Valným shromážděním roku 1638 a 1639; a znovu podepsané osobami všech stavů a postavení roku 1639, nařízením rady na prosbu Valného shromáždění a aktem Valného shromáždění, ratifikované aktem parlamentu roku 1640: a podepsané králem Karlem II. ve Spey dne 23. června 1650 a ve Scoonu dne 1. ledna 1651.

I - Vyznání víry z roku 1581

MY všichni a každý z nás níže podepsaných osvědčujeme, že po dlouhém a náležitém zkoumání svého vlastního svědomí ve věcech pravého a falešného náboženství jsme nyní Slovem a Duchem Božím plně utvrzeni v pravdě; a proto srdcem věříme, ústy vyznáváme, rukama podpisujeme a stále tvrdíme před Bohem i celým světem, že jedině toto je pravá křesťanská víra a náboženství, Bohu libé a člověku přinášející spasení, které je nyní z Božího milosrdenství zjeveno světu kázáním požehnaného evangelia; a je přijímáno, věřeno a hájeno mnohými a rozličnými

význačnými církvemi a královstvími, ale především skotskou církví, Jeho Veličenstvem králem a třemi stavy tohoto království, jako věčná pravda Boží a jediný základ našeho spasení; jak je podrobněji vyjádřeno ve Vyznání naší víry, ustanoveném a veřejně potvrzeném rozličnými akty parlamentů, a které již po dlouhý čas otevřeně vyznává Jeho Veličenstvo král i celé tělo tohoto království, ve městech i na venkově. S tímto Vyznáním a formou náboženství ve svém svědomí ochotně souhlasíme ve všech bodech jako s nepochybnou pravdou a jistotou Boží, založenou jedině na Jeho psaném Slovu. A proto se štítíme a hnusíme si každé opačné náboženství a učení; ale především všechen druh papeženství, obecně i v jednotlivých článcích, tak jak jsou nyní odsouzeny a vyvráceny Slovem Božím a skotskou církví. Zvláště však si hnusíme a odmítáme uzurpovanou moc onoho římského Antikrista nad Písmy Božími, nad církví, nad světskou vrchností a nad svědomím lidí; všechny jeho tyranské zákony vydané o věcech lhostejných proti naší křesťanské svobodě; jeho bludné učení proti dostatečnosti psaného Slova, dokonalosti zákona, úřadu Kristovu a Jeho požehnanému evangeliu; jeho porušené učení o prvotním hříchu, o naší přirozené neschopnosti a vzpouře proti zákonu Božímu, o našem ospravedlnění jedině z víry, o našem nedokonalém posvěcení a poslušnosti zákona; o povaze, počtu a užívání svatých svátostí; jeho pět levobočných svátostí se všemi jeho obřady, ceremoniemi a falešným učením, přidanými k vysluhování pravých svátostí bez Slova Božího; jeho krutý soud nad nemluvňaty, která odcházejí bez svátosti; jeho absolutní nutnost křtu; jeho rouhavé mínění o transsubstanciaci čili skutečné přítomnosti těla Kristova v prvcích a o tom, že je přijímají bezbožní anebo těla lidí; jeho dispense od slavnostních přísah, od křivých přísah a od stupňů příbuzenství k manželství zakázaných ve Slově; jeho krutost vůči nevinnému rozvedenému; jeho ďábelskou mši; jeho rouhavé kněžství; jeho nesvatou oběť za hříchy mrtvých i živých; jeho svatořečení lidí; vzývání andělů nebo zesnulých svatých, uctívání obrazů, ostatků a křížů; zasvěcování kostelů, oltářů a dnů; sliby činěné tvorům; jeho očistec, modlitby za mrtvé; modlení či mluvení v cizím jazyce, s jeho procesími a rouhavou

litanií a jeho množstvím přímluvců čili prostředníků; jeho mnohonásobné řády, ušní zpověď; jeho zoufalé a nejisté pokání; jeho obecnou a pochybnou víru; jeho zadostiučinění lidí za jejich hříchy; jeho ospravedlnění ze skutků, *opus operatum*, skutky nadpovinné, zásluhy, odpustky, poutě a stanice; jeho svěcenou vodu, křtění zvonů, zaklínání duchů, křižování, žehnání, mazání, zaklínání a svěcení dobrých Božích tvorů, s pověrečným míněním, které je s tím spojeno; jeho světskou monarchii a zvrácenou hierarchii; jeho tři slavnostní sliby se všemi jeho postřiženci rozličných druhů; jeho bludné a krvavé dekrety vydané v Tridentu, se všemi, kdo podepsali nebo schválili onen krutý a krvavý spolek, spiknutý proti církvi Boží. A konečně si hnusíme všechny jeho marné alegorie, obřady, znamení a tradice uvedené do církve bez Slova Božího nebo proti němu a proti učení této pravé reformované církve; k níž se ochotně připojujeme v učení, víře, náboženství, kázni a užívání svatých svátostí jako její živí údové v Kristu, naší Hlavě: slibujíce a přísahajíce při velikém jménu HOSPODINA, našeho BOHA, že setrváme v poslušnosti učení a kázně této církve a že ji budeme hájit podle svého povolání a moci po všechny dny svého života; pod tresty obsaženými v zákoně a v nebezpečí těla i duše v den strašného soudu Božího.

A vidouce, že mnozí jsou podněcováni Satanem a oním římským Antikristem, aby lstivě, proti svému vlastnímu svědomí, slibovali, přísahali, podpisovali a po nějaký čas užívali svatých svátostí v církvi; zamýšlejíce tím nejprve pod vnějším pláštěm náboženství tajně porušit a podvrátit pravé náboženství Boží uvnitř církve, a potom, až to čas dovolí, stát se jeho otevřenými nepřáteli a pronásledovateli, v marné naději na papežovu dispens, vymyšlenou proti Slovu Božímu, k jeho tím většímu zahanbení a k jejich dvojímu odsouzení v den Pána Ježíše: my tedy, chtějíce odstranit všeliké podezření z pokrytectví a z takové obojetnosti vůči Bohu a Jeho církvi, osvědčujeme a bereme za svědka Zpytatele všech srdcí, že naše mysli a srdce se plně shodují s tímto naším Vyznáním, slibem, přísahou a podpisem: takže nás nevede žádný světský ohled, nýbrž jsme přesvědčeni jedině ve svém svědomí,

skrze poznání a lásku k pravému náboženství Božímu, vtištěné do našich srdcí Duchem svatým, jakož se Mu budeme zodpovídat v den, kdy budou odkryta tajemství všech srdcí.

A poněvadž poznáváme, že pokoj a stálost našeho náboženství a naší církve závisí na bezpečí a dobrém počínání Jeho Veličenstva krále jakožto potěšitelného nástroje Božího milosrdenství, uděleného této zemi k zachování Jeho církve a k vykonávání spravedlnosti mezi námi; osvědčujeme a slibujeme svými srdci pod toutéž přísahou, podpisem a tresty, že budeme hájit jeho osobu a moc svými statky, těly a životy, při obraně Kristova evangelia, svobod naší země, vykonávání spravedlnosti a trestání nepravosti, proti všem nepřátelům uvnitř tohoto království i vně, jakož si přejeme, aby nám náš Bůh byl silným a milosrdným Obráncem v den naší smrti a příchodu našeho Pána Ježíše Krista; jemuž s Otcem i Duchem svatým buď všechna čest a sláva na věky.

II - Akty parlamentu

TAKÉ mnohé akty parlamentu nejen obecně rozvazují, ruší a odvolávají všechny zákony, statuty, akty, konstituce a kánony, občanské či městské, se všemi ostatními nařízeními a tresty soudní praxe, jakékoli, vydané ke škodě pravého náboženství a jeho vyznavačů; nebo pravé církve, její kázně, pravomoci a svobody; nebo ve prospěch modlářství a pověry, nebo papeženské církve: jako akt 3, akt 31, parl. 1; akt 23, parl. 11; akt 114, parl. 12 krále Jakuba VI., aby papeženství a pověra byly naprosto potlačeny podle úmyslu aktů parlamentu, zopakovaných v pátém aktu, parl. 20 krále Jakuba VI. A k tomu cíli nařizují, aby všichni papeženci a kněží byli trestáni rozmanitými tresty občanskými i církevními jakožto protivníci pravého náboženství Božího, kázaného a zákonem ustanoveného v tomto království, akt 24, parl. 11 krále Jakuba VI.; jakožto společní nepřátelé veškeré křesťanské vlády, akt 18, parl. 16 krále Jakuba VI.; jakožto vzbouřenci a odpůrci autority našeho svrchovaného pána, akt 47, parl. 3 krále Jakuba

VI.; a jakožto modloslužebníci, akt 104, parl. 7 krále Jakuba VI. Nýbrž také zvláště, kromě a nad Vyznání víry, ruší a odsuzují autoritu a pravomoc papeže, vypovídajíce je z této země, a nařizují, aby jejich zastánci byli trestáni, akt 2, parl. 1; akt 51, parl. 3; akt 106, parl. 7; akt 114, parl. 12 krále Jakuba VI.: odsuzují bludné učení papežovo nebo jakékoli jiné bludné učení odporující kterémukoli z článků pravého a křesťanského náboženství, veřejně kázaného a zákonem ustanoveného v tomto království; a nařizují, aby šiřitelé a původci knih či hanopisů, anebo listů či spisů té povahy byli trestáni, akt 46, parl. 3; akt 106, parl. 7; akt 24, parl. 11 krále Jakuba VI.: odsuzují každý křest podle papežovy církve a modlářství mše; a nařizují, aby všichni, kdo slouží mši, kdo ji dobrovolně slyší a kdo ji tají, zastánci a přechovávači kněží, jezuitů a pletichářských papeženců byli trestáni bez jakékoli výjimky či omezení, akt 5, parl. 1; akt 120, parl. 12; akt 164, parl. 13; akt 193, parl. 14; akt 1, parl. 19; akt 5, parl. 20 krále Jakuba VI.: odsuzují všechny bludné knihy a spisy, které obsahují bludné učení proti náboženství nyní vyznávanému nebo které obsahují pověrečné papeženské obřady a ceremonie, jimiž je lid velice klamán; a nařizují, aby ti, kdo je do království přinášejí, byli trestáni, akt 25, parl. 11 krále Jakuba VI.: odsuzují památky a kaly minulého modlářství, jako je chození ke křížům, zachovávání svátků svatých a jiné podobné pověrečné a papeženské obřady, k potupě Boží, ke zhrdání pravým náboženstvím a k živení velikého bludu mezi lidem; a nařizují, aby ti, kdo je provozují, byli při druhém provinění trestáni jako modloslužebníci, akt 104, parl. 7 krále Jakuba VI.

Také jsou mnohé akty parlamentu vydány k zachování pravého a křesťanského náboženství Božího a jeho čistoty v učení a svátostech pravé církve Boží, její svobody a volnosti v jejích národních a synodních shromážděních, presbyteriích a konzistořích a její správy, kázně a pravomoci; tak jak ta čistota náboženství a svoboda církve byla užívána, vyznávána, vykonávána, kázána a doznávána podle reformace náboženství v tomto království: jako například akt 99, parl. 7; akt 23, parl. 11;

akt 114, parl. 12; akt 160, parl. 13 krále Jakuba VI., potvrzené aktem 4 krále Karla. Takže akt 6, parl. 1, a akt 68, parl. 6 krále Jakuba VI., léta Páně 1579, prohlašují, že služebníci požehnaného evangelia, které Bůh ve svém milosrdenství vzbudil nebo napříště vzbudí a kteří se shodují s těmi, kdo tehdy žili, v učení a ve vysluhování svátostí; a lid, který vyznával Krista, jak byl tehdy podáván v evangeliu, a který přijímá svaté svátosti (jak byly nyní vysluhovány v reformovaných církvích tohoto království) podle Vyznání víry, jsou pravou a svatou církví Krista Ježíše v tomto království. A ustanovuje a prohlašuje, že všichni a každý jednotlivě, kdo buď odporují Slovu evangelia, přijatému a schválenému, jak je podrobněji vyjadřují články Vyznání víry, vyznaného v parlamentu léta Páně 1560, uvedeného také v prvním parlamentu krále Jakuba VI. a potvrzeného v tomto nynějším parlamentu; anebo odmítají vysluhování svatých svátostí, jak byly tehdy vysluhovány; nejsou údy řečené církve v tomto království a pravého náboženství nyní vyznávaného, dokud se takto drží odloučeni od společenství těla Kristova. A následující akt, 69., parl. 6 krále Jakuba VI., prohlašuje, že není jiné podoby církve ani jiné podoby náboženství než té, která byla v onen čas z přízně Boží ustanovena v tomto království: „Které se proto vždy říká pravé náboženství Boží, pravé náboženství Kristovo, pravé a křesťanské náboženství a dokonalé náboženství“; k jehož vyznávání jsou mnohými akty parlamentu zavázáni všichni v tomto království, i k podepsání jeho článků, Vyznání víry, a k odvolání všeho učení a bludů odporujících kterémukoli z řečených článků, akt 4 a 9, parl. 1; akty 45, 46, 47, parl. 3; akt 71, parl. 6; akt 106, parl. 7; akt 24, parl. 11; akt 123, parl. 12; akt 194 a 197, parl. 14 krále Jakuba VI. A všem vrchnostem, šerifům atd. se na jedné straně nařizuje vyhledávat, jímat a trestat všechny přestupníky: například akt 5, parl. 1; akt 104, parl. 7; akt 25, parl. 11 krále Jakuba VI.; a to bez ohledu na jakákoli opačná povolení Jeho Veličenstva krále, která se odvolávají a prohlašují za zcela bezmocná, pokud jakkoli směřují ke škodě a překážce ve vykonávání aktů parlamentu proti papežencům a protivníkům pravého náboženství, akt 106, parl. 7 krále Jakuba VI. Na druhé straně se v aktu 47, parl. 3 krále Jakuba

VI. prohlašuje a nařizuje, poněvadž věc pravého náboženství Božího a autorita Jeho Výsosti jsou tak spojeny, že škoda jedné je společná oběma, že nikdo nebude pokládán za věrného a oddaného poddaného našeho svrchovaného pána ani jeho autority, nýbrž bude trestný jako vzbouřenec a odpůrce téže, kdo nepodá své vyznání a veřejně se nepřizná k řečenému pravému náboženství: a že ti, kdo po svém odpadnutí znovu podají vyznání své víry, slíbí, že v něm napříště setrvají, že budou zachovávat autoritu našeho svrchovaného pána a ze vší své moci posilovat, podporovat a udržovat pravé kazatele a vyznavače náboženství Kristova proti jakýmkoli jeho nepřátelům a odpůrcům; a jmenovitě proti všem těm, jakéhokoli národa, stavu či hodnosti, kteří se spojili nebo zavázali anebo pomáhali či pomáhají prosazovat a vykonávat kruté dekrety Tridentského koncilu, namířené proti kazatelům a pravým vyznavačům Slova Božího; což se slovo od slova opakuje v článcích pacifikace v Perthu z 23. února 1572, schválených parlamentem posledního dubna 1573, potvrzených v parlamentu roku 1578 a uvedených v aktu 123, parl. 12 krále Jakuba VI.; s tímto dodatkem: „Že jsou povinni odporovat všem zrádným bouřím a nepřátelstvím vzneseným proti pravému náboženství, Jeho Veličenstvu králi a pravým vyznavačům.“

Také jsou všichni poddaní zavázáni zachovávat královskou osobu a autoritu Jeho Veličenstva krále, autoritu parlamentů, bez níž nemohou být ustanoveny žádné zákony ani zákonné soudy, akt 130 a 131, parl. 8 krále Jakuba VI., a svobody poddaných, kteří mají žít a být spravováni jedině podle zákonů královských, obecných zákonů tohoto království, a jedině podle nich, akt 48, parl. 3 krále Jakuba I.; akt 79, parl. 6 krále Jakuba IV.; zopakované v aktu 131, parl. 8 krále Jakuba VI.; kdyby tyto byly změněny a narušeny, „jak prohlašuje komise o unii dvou království Skotska a Anglie, což je jediný akt parl. 17 krále Jakuba VI.“, nastal by takový zmatek, že by toto království již nemohlo být svobodnou monarchií: neboť podle základních zákonů, starobylých privilegií, úřadů a svobod tohoto království se po tato mnohá staletí nejen zachovávala knížecí autorita královského rodu Jeho Veličenstva, ale také se chránila bezpečnost lidu v jeho pozemcích, důchodech, právech,

úřadech, svobodách a hodnostech. A proto je k zachování řečeného pravého náboženství a zákonů a svobod tohoto království ustanoveno aktem 8, parl. 1, zopakovaným v aktu 99, parl. 7, potvrzeným v aktu 23, parl. 11, a v aktu 114 krále Jakuba VI., a v aktu 4 krále Karla: „Že všichni králové a knížata při své korunovaci a přijetí své knížecí autority učiní svůj věrný slib svou slavnostní přísahou v přítomnosti věčného Boha, že po všechen čas svého života budou sloužit témuž věčnému Bohu ze vší své moci, jak On to požaduje ve svém přesvatém Slovu, obsaženém ve Starém a Novém zákoně; a podle téhož Slova budou zachovávat pravé náboženství Krista Ježíše, kázání Jeho svatého Slova, náležité a správné vysluhování svátostí nyní přijatých a kázaných v tomto království (podle Vyznání víry, které bezprostředně předchází), a budou rušit všechno falešné náboženství jemu odporující a stavět se proti němu; a budou spravovat lid svěřený jejich péči podle vůle a přikázání Božího, zjevených v Jeho výše řečeném Slovu, a podle chvályhodných zákonů a ustanovení přijatých v tomto království, nijak neodporujících řečené vůli věčného Boha; a budou ze vší své moci zjednávat církvi Boží a všemu křesťanskému lidu pravý a dokonalý pokoj po všechen budoucí čas: a že budou pečovat o to, aby ze své říše vykořenili všechny kacíře a nepřátele pravého uctívání Božího, kteří budou pravou církví Boží usvědčeni z výše řečených zločinů.“ Což při své korunovaci v Edinburku roku 1633 zachovalo také Jeho Veličenstvo, jak lze vidět v korunovačním řádu. V poslušnosti přikázání Božího, podle praxe zbožných v dřívějších časech a podle chvályhodného příkladu našich ctihodných a nábožných předků i mnohých, kteří mezi námi ještě žijí, což bylo také schváleno aktem rady, jenž nařizoval, aby poddaní Jeho Veličenstva všech stavů učinili a podepsali obecný závazek, a to ze dvou příčin: jedna byla k obraně pravého náboženství, jak bylo tehdy reformováno a jak je vyjádřeno ve Vyznání víry výše napsaném a v dřívějším obšírnějším Vyznání, ustanoveném rozličnými akty zákonných Valných shromáždění a parlamentů, k němuž se ono vztahuje, vyloženém ve veřejných katechismech; a které bylo po mnoho let s požehnáním z nebe kázáno a vyznáváno v této církvi a v tomto království jako

nepochybná pravda Boží, založená jedině na Jeho psaném Slovu. Druhá příčina byla k zachování Jeho Veličenstva krále, jeho osoby a stavu; neboť pravé uctívání Boží a autorita krále byly tak těsně spojeny, že měly tytéž přátele i společné nepřátele a spolu stály i padaly. A konečně, jsouce přesvědčeni ve své mysli a vyznávajíce svými ústy, že přítomná i budoucí pokolení v této zemi jsou zavázána zachovávat výše řečenou národní přísahu a podpis neporušené.

III - Smlouva z roku 1638

My, níže podepsaní šlechtici, baroni, zemané, měšťané, služebníci a obecný lid, uvažujíce v rozličných dřívějších časech, a zvláště v tomto čase, o nebezpečí, v němž je pravé reformované náboženství, čest krále a veřejný pokoj království pro mnohé novoty a zla obsažená obecně a zvláště zmíněná v našich nedávných prosbách, stížnostech a protestech; tímto vyznáváme a před Bohem, Jeho anděly i světem slavnostně prohlašujeme, že celým svým srdcem souhlasíme a odhodláváme se po všechny dny svého života stále se držet výše řečeného pravého náboženství a hájit je a (zdržujíce se provozování všech novot již zavedených ve věcech uctívání Božího i schvalování porušeností veřejné správy církve nebo světských úřadů a moci duchovních, dokud nebudou prozkoumány a připuštěny na svobodných shromážděních a v parlamentu) usilovat všemi zákonnými prostředky o znovunabytí čistoty a svobody evangelia, jak bylo ustanoveno a vyznáváno před výše řečenými novotami. A protože po náležitém zkoumání zřetelně poznáváme a bez jakékoli pochybnosti věříme, že novoty a zla obsažená v našich prosbách, stížnostech a protestech nemají opory ve Slovu Božím, odporují článkům výše řečených Vyznání, úmyslu a smyslu požehnaných reformátorů náboženství v této zemi i výše napsaným aktům parlamentu a zjevně směřují k znovuzavedení papeženského náboženství a tyranie a k podvrácení a zkáze pravého reformovaného náboženství i našich svobod, zákonů a statků; prohlašujeme také, že výše řečená Vyznání mají být

vykládána a musejí být chápána tak, že se vztahují na výše řečené novoty a zla, neméně než kdyby každé z nich bylo výslovně uvedeno ve výše řečených Vyznáních; a že jsme zavázáni hnusit si je a štítit se jich mezi ostatními jednotlivými články papeženství, jichž jsme se v nich přísahou zřekli. A proto z poznání a svědomí své povinnosti k Bohu, k našemu králi a vlasti, bez jakéhokoli světského ohledu či pohnutky, pokud to lidská slabost dopustí, žádajíce si k tomu hojnější míry milosti Boží, slibujeme a přísaháme při VELIKÉM JMÉNU HOSPODINA BOHA NAŠEHO, že setrváme ve vyznávání výše řečeného náboženství a v poslušnosti jemu; a že je budeme hájit a odporovat všem těmto opačným bludům a porušenostem podle svého povolání a ze vší moci, kterou Bůh vložil do našich rukou, po všechny dny svého života.

A týmž způsobem, s týmž srdcem, prohlašujeme před Bohem i lidmi, že nemáme úmysl ani touhu podnikat cokoli, co by se mohlo obrátit k potupě Boží nebo k umenšení velikosti a autority krále; nýbrž naopak slibujeme a přísaháme, že ze vší své moci, svými prostředky i životy budeme stát při obraně našeho velebného svrchovaného pána, Jeho Veličenstva krále, jeho osoby a autority, při obraně a zachování výše řečeného pravého náboženství, svobod a zákonů království; jakož i při vzájemné obraně a pomoci každého z nás druhým v téže věci zachování pravého náboženství a autority Jeho Veličenstva, svou nejlepší radou, svými těly, prostředky a vší svou mocí, proti všem lidem, ať jsou kdokoli; takže cokoli bude pro tuto věc učiněno nejmenšímu z nás, bude pokládáno za učiněné nám všem obecně i každému z nás zvlášť. A že se ani přímo, ani nepřímo nedáme rozdělit ani odvrátit od tohoto požehnaného a věrného spojení žádným našeptáváním, spolčováním, lákáním ani hrůzou; ani nebudeme klást žádnou překážku ani zábranu, která by mohla zdržet nebo zmařit jakékoli usnesení, o němž se společným souhlasem shledá, že vede k tak dobrým cílům; nýbrž naopak budeme všemi zákonnými prostředky usilovat o to, abychom je posunuli kupředu a podpořili: a bude-li nám ústně nebo písemně učiněn nějaký takový nebezpečný a rozdělující návrh, my i každý z nás jej buď potlačíme, anebo, bude-li třeba, jej neprodleně

oznámíme, aby mu bylo včas čeleno. Ani se nebojíme mrzkých pomluv ze vzpoury, spiknutí či čehokoli jiného, co by nám naši protivníci ze své lstivosti a zloby chtěli přičítat; vidouce, že to, co činíme, je tak dobře podloženo a vychází z nepředstírané touhy zachovat pravé uctívání Boží, velebnost našeho krále a pokoj království ke společnému blahu nás samých i našeho potomstva. A protože nemůžeme očekávat požehnání Boží na svém jednání, nespojíme-li se svým vyznáním a podpisem takový život a obcování, jaké sluší křesťanům, kteří obnovili svou smlouvu s Bohem; proto věrně slibujeme za sebe, za ty, kdo nás následují, a za všechny ostatní, kdo jsou pod námi, jak veřejně, tak v našich jednotlivých rodinách a v osobním chování, že se budeme snažit držet se v mezích křesťanské svobody a být jiným dobrým příkladem veškeré zbožnosti, střízlivosti a spravedlnosti i každé povinnosti, kterou jsme dlužni Bohu i lidem.

A aby toto naše spojení a sjednocení bylo zachováváno bez porušení, bereme za svědka BOHA ŽIVÉHO, ZPYTATELE NAŠICH SRDCÍ, jenž ví, že toto je naše upřímná touha a naše nepředstírané odhodlání, jakož budeme odpovídat JEŽÍŠI KRISTU v onen veliký den, a to pod trestem věčného hněvu Božího a hanby i ztráty veškeré cti a vážnosti na tomto světě: velmi pokorně prosíce HOSPODINA, aby nás k tomuto cíli posilnil svým DUCHEM SVATÝM a požehnal našim tužbám a jednáním šťastným zdarem; aby náboženství a spravedlnost kvetly v zemi, ke slávě BOŽÍ, ke cti našeho krále a k pokoji a útěše nás všech. Na svědectví toho jsme vlastníma rukama podepsali vše předcházející.

IV - Prohlášení z roku 1639

JELIKOŽ již byl rozhodnut článek této smlouvy, který byl při prvním podepisování ponechán k rozhodnutí Valného shromáždění; a jelikož tím byly pět perthských článků, správa církve biskupy a světské úřady a moc duchovních z důvodů a základů obsažených v aktech Valného shromáždění prohlášeny za nezákonné v této církvi, podepisujeme podle výše řečeného rozhodnutí.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/cs/correo